

Sygn. akt V CNP 55/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi M. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w K.
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),
w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie M. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania M.K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 3 grudnia 2015 r. Orzeczenie to zapadło w postępowaniu o podział majątku wspólnego b. małżonków. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 7 lipca 2015 r.

Zdaniem skarżącej, zaskarżone postanowienie wydane zostało niezgodnie z przepisami prawa materialnego (art. 31 § 1 k.r.o., art. 43 § 1 k.r.o., art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o.) i z przepisami prawa procesowego (art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c.).

Skarżąca wskazywała na szkodę majątkową, jaką – jej zdaniem – poniosła w wyniku wydania postanowienia z dnia 3 grudnia 2015 r. (pkt IV skargi). Wskazywała też na niemożność skorzystania z innych środków prawnych służących podważeniu wspomnianego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji (art. 519² § 1 k.p.c.) stanowi szczególny środek zaskarżenia zmierzający do uzyskania odpowiedniego prejudykatu w sądowym postępowaniu cywilnym. Skarga taka powinna zatem zawierać m.in. wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 - 6 k.p.c., czyli tzw. konstrukcyjne elementy skargi. Przepis art. 519² § 1 k.p.c. nawiązuje niewątpliwie do prawnego modelu skargi przewidzianego w odniesieniu do prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Jednym z zasadniczych, niezbędnych elementów skargi jest konieczność uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku (postanowienia co do istoty sprawy), którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie stanowią szkody, uzasadniające wniesienie skargi, koszty procesu, jakimi strona (uczestnik postępowania) została obciążona. Dzieje się tak nawet wówczas, gdy koszty takie zostały już uiszczone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja

2012 r., II CNP 6/12, nie publ.). Tymczasem jako szkodę spowodowaną zaskarżonym postanowieniem skarżąca wskazuje właśnie koszty postępowania apelacyjnego w wysokości 1000 zł. Jak wspomniano, koszty te nie mogą być utożsamiane ze szkodą w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jako inny element szkody skarżąca wskazuje to, że polega ona „na zapłacie wnioskodawcy kwoty 41.953,14 zł z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi” (s. 7 skargi). W części motywacyjnej skargi, nawiązując do tej postaci sugerowanej szkody, skarżąca wyjaśnia, że „wobec istnienia prawomocnego orzeczenia (pkt 1d zaskarżonego postanowienia) w tym zakresie uczestniczka zmuszona będzie je wykonać, co spowoduje realną szkodę w jej majątku” (s. 11 skargi). W orzecznictwie Sądu Najwyższego kształtuje się tymczasem trafne stanowisko, zgodnie z którym szkoda musi istnieć (albo też może już nie istnieć) w chwili wnoszenia skargi (w rozpoznawanej sprawie w kwietniu 2016 r.). Nie wystarczy zatem samo tylko zagrożenie lub przewidywanie jej wystąpienia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, z-6, poz. 110; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06; nie publ.).

W związku z tym, że złożona skarga nie spełnia wymagań przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. istniały podstawy do jej odrzucenia jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).